(המשך מעמוד 39)

מטפלים גם במתמכרים לקוקאין. ההתמכרות לקוקאין היא בעיקר נפשית, אבל הקוקאין גורם גם לנזק פיסי גדול. הוא גורם לעליות מהירות וחדות בלחץ־הדם ובדופק, ולחסימות בעורקים. הוא עלול להביא למוות משבץ מוחי, עקב היצרות של כלי־הדם. שימוש מתמשך גורם נזקים לכבד, והרחה במשך זמן רב מביאה להרס הריריות באף. מובן שהוא גורם נזקים כלכליים, חברתיים ופסיכולוגיים רבים.

בקוקאין אין תגובה פיסית קשה להפסקה בנטילת־הסם. יש אי־שקט נפשי וריכאונות, אבל לא סבל גופני, כמו זה שאנו מכירים מהרואין.

לגבי נזק מוחי, המימצאים שבידינו עד היום אינם מורים בבירור על־כך. השימוש בסם גורם להמון תופעות פסיכו־סומטיות, שחלקן נגרמות מחרדות וחלקן מהשימוש בסם עצמו, וקשה לברר את מקורן הוודאי.

קשה לראות סימנים חיצוניים על משתמש בקוקאין. מי שמכיר את המשתמש היטב יכול אולי לגלות אצלו תת־עוררות־יתר.

בניגוד לאופיאטים (הרואין ודומיו), שבהם הגמילה היא איטית ובעזרת תחליפי־סם, הרי לגבי קוקאין אנו ממליצים על הפסקה מיידית. יש צורך בהתערבות תרופתית אנטי־דפרסיבית, וקביעת סדר־יום מאוד עסוק וקשיח, כדי שלא תיווצר למטופל כמיהה לסם. יש נטייה לחזור לשימוש בקוקאין במצבים דיכאוניים. הגמילה הנפשית היא הקשה ביותר בכל סם.

משך זמן־השימוש עד לתלות הוא מאוד אינדיווידואלי. יש אנשים הנוהגים להשתמש בקוקאין רק בסופי־שבוע. חלק מאנשים אלה מספיקים לבסוף בכלל להשתמש בקוקאין, חלק מתמכרים ונזקקים לו לעיתים קרובות יותר, וחלק יכולים להמשיך בשימוש של סופי־שבוע בלבד במשך שנים רבות. זמינות הסם חשובה מאוד לעניין התלות.

השפעת הקוקאין ממריצה ומעוררת. הוא נותן למשתמש הרגשה של עוצמה ויכולת, אבל השפעתו נמשכת בין שעה לשלוש שעות בלבד. אחר־כך יש צניחה למצב דיכאוני, כשבזיכרון המיידי עדיין נמצאת התחושה של אויפוריה שהיתה למשתמש קודם לכן. הסם מונע שינה, וגורם לעירנות.

כמו בכל מיקרה של זיזוע רציני למערכת הנפשית, הרי גם השימוש בקוקאין עלול לגרום להתפרצות של דברים לאטנטיים. זה בעיקר כאשר משתמשים בסם בהזרקה. אז יתכנו מיקרים של התקפים פרנואידיים רציניים ביותר.

האבסורד הוא בכך שהשימוש בסם, במיקרה זה, הוא מעורר־חלחלה, ובכל זאת אין המתמכר מפסיק את השימוש. בניסויים שנעשו על חולדות־מעבדה, התברר כי החולדות העדיפו ללחוץ על כפתור שישחרר להן כמות גדולה יותר של קוקאין, למרות שזה היה כרוך במכת־חשמל בלתי־נעימה, מאשר ללחוץ על כפתור שישחרר כמות קטנה יותר של קוקאין ללא מכת־חשמל. גם קופים, כאשר הביאו לתאם נקבה מיוחמת, העדיפו עליה קוקאין.

עד כאן דבריו של הד"ר רייטר.

כמו שיש אופנות בנושאים אחרים, הרי גם בסמים יש אופנות. בשנות ה־60 היה האל־אס־די כוכב מרכזי בין הסמים, וכיום החל בעלייתו המטאורית סם חדש, המכונה אכסטיזי (XTZ). הוא נלקח בגלולות, והרכבו הכימי טרם התברר.

בשיחות שהוקלטו בין ג'וזה ואשתו לבין לקוחות שונים דובר כבר על האכסטיזי, שעשה את הופעת־הבכורה שלו בישראל.

הד"ר רייטר טוען שלא יתכן שחומר כלשהו יהיה כל־כך נפלא ויגרום הרגשה טובה למשתמש, ולא יביא בעיקבותיו התמכרות. הוא אומר כי מדובר, כנראה, על ההתמכרות הפיסית בלבד, ולא ההתמכרות הנפשית, שהיא, כמו בקוקאין, הסכנה העיקרית והקשה.

אילנה אלון

סיפורה של פירחי מושביץ:

אני מצטערת!

ד לימים האחרונים הופיע של פירחי מושביץ לעיתים נדירות במדורי־החברה, ולפעמים במדורי־האופנה.

ידעו עליה שהיא אופנאית (מעצבת־האופנה של גלגיו), שהיא בלונדית, שהיא ש„תפסה" את נער־הזוהר, הרווק המושבע, דויד מושביץ, מבעלי עיליות וכוכב קבוע במדורי החברה והרכילות – בעצם זהו, זה מה שידעו.

„אני לא רגילה לככב במדורים האלה," אמרה פירחי בסוף השבוע. „כשאני נילווית לדויד באירועים ומתחילים לצלם – אני זזה מייד הצידה. את יכולה להיווכח בעצמך שבקושי יש תמונות שלי בארכיונים בעיתונות.

דווקא השבוע צילמו אותי. כשהייתי בתצוגת־אופנה של בוגרי שנקר, תפסו אותי. ודאי שהיה לי דחף להיעלם לירח לשבועיים, אבל אחרי שכתבו שאני נוסעת כל הזמן לחו"ל..."

לא היכרתי את פירחי מושביץ. הגעתי אליה בסוף השבוע בעיקבות הכותרות השמנות שזכתה בהן, במוקד פרשת הקוקאין.

במשך כמה שיחות הלכה והתגבשה אצלי דמות של אשה חושבת, בוגרת, הלוקחת אחריות על מה שעשתה, ואינה מתחבאת מאחורי המונולוגים הקבועים הכל־כך מוכרים לי.

בפיה לא נשמעו מונחים כמו „קורבן" או „שעיר לעזאזל". היא לא סיפרה לי שהיא שותתת־דם, ואפילו לא נופפה לי בצורה רגשנית בשני ילדיה. הדיבור היה רציונלי.

על הפרשה עצמה, ועל מה שהתפרסם אודות החקירה שלה בעיתונות, אמרה: „בואי נאמר שאני מצטערת על כל המיקרה. עשיתי טעות, אני משלמת על כך. למדתי מכך את הלקח שלי. החלטתי לא להיחשף יותר, מפני שאני לא אישיות ציבורית. אני עדיין לא רצה לכנסת..."

השיחות עם פירחי נעו בין המישור ההגיוני, שאותו תיבלה גם בהומור: „ראית את התמונה שלי בעיתון, שם למעלה בצד השמאלי? במקום הקבוע של דמיאניוקו?"

זוהי גם אחת הסיבות העוצרות מפירחי להיחשף: „לאמר את האמת, אני לא פתוחה עכשיו. אחרי כל העניין, אני סגורה, ממש מבוצת. היום אני לא אני. יש לי דברים שמיוחדים לי – יש לי הצינויות שלי, ההומור שלי, הרגישות לשוא. הייתי רוצה לשוחח לעומק, להגיע לאן שהוא. כיום אני לא מסוגלת.

„אתמול הייתי בהיסטריה. טילפן אלי מישהו, ושאל אם זה (פרשת הקוקאין) הולך להופיע ביומן־אירועים. משום־מה, אולי בגלל ההיסטריה, התרשמתי שזה הולך להופיע באמת בטלוויזיה.

חשבתי לעצמי שאבא שלי – אדם כל־כך חולה, המטופל בדיאליזה – ושאמא שלי שעברה ניתוח, יראו את זה... אני כל־כך פגועה. אני מאוד כבדה עכשיו. אני לא מתלוננת, לא מקטרת לאנשים, מה ייצא לי מזה?"

אין ספק שהטירטורות המתלווה לפרשה היא־היא שמלחיצה את פירחי מעבר לתוכן הפרשה. „אמרו לי היום מישהו – אם זה לא הייתם אתם, זה לא היה מקבל תהודה!"

פירחי מושביץ מנסה להתמודד בקור־רוח עם התהודה, אך נפגעת, מטבע הדברים, בעיקר מהתיקשורת. היא סיפרה כיצד פגעה בה הערה סרקסטית ברדיו, על הצורך להעלות את מחירי־הקפה.

„אני כזאת במיקצועי: לא מבקשת מעיתואי־אופנה שיכתבו. עד לפני זמן קצר עבדתי גם עבודה שחורה. כיום אני רק מעצבת עבור גיליו. אנחנו מתעסקים בעיקר עם ייצוא, בעיקר – לגרמניה."

אשה עובדת שפתאום מצאה עצמה מכוכבת במרכזה של מריטת־סמים עם נופך של זוהה, שעשועים, „סם המיליונרים": „אני לא רואה בכלל שיש סוב־יודיצה. לא, לא נולדתי אתמול... אני לא מתמצאת בכלי־התקשורת. אני קוראת על הנעשה בלבנון. על מישפט חווה יערי די דילגתי. נורא כאבה לי החטטנות. לאמר שאני מצפצפת על כל העולם זה יהיה שקר.

„נדהמתי מכל מה שקורה. אני לא רגילה לכך. כותבים שוב ושוב על מה שאמרתי, כביכול, בחקירה. „הצטיירה לי תדמית של אשה המסגידה את בעלה. בוודאי חושבים שאמרתי את כל זה! החלטתי לשפר את האמת, וזהו. אז אם יש עיתונאים שרוצים לעשות עצמם מגוחכים – אני לוקחת אוויר ו...זה כבר מפסיק להשפיע. התגובה שלי על העיתונות היא פשוט לעג.

„אני עייפה. היום בקושי עשיתי שתי בריכות. אני מתחילה לפתח עויינות כלפי התיקשורת. אני מאוד מצטערת על כל מה שקרה, מה שעשיתי. אבל עלי לטפל בשני ילדים (אחד מנישואיה הקודמים ובת, דנה, מנישואיה לדויד) כשאני באה הביתה. גם להבא לא יראו אותי בסינרמה או בתצוגות־אופנה של יהלומים!"

דפנה ברק

סיפורה של סנדרה:

מדוע בגדו?

„ג'וזה אבל אותה שוב מהחברים שלו," אמר מכר של ג'וזה, אסיר ששוחרר מבית־המעצר רמלה, שם ישב עם ג'וזה בימים האחרונים. פגשתי אסיר משוחרר זה בתל־אביב, והוא הציע שאבוא איתו לביקור אצל סנדרה, אשתו של ג'וזה בהרצליה.

בדרך במונית סיפר לי על מצב־רוחו העכור של ג'וזה, ועל אכזבתו מחבריו, שמסרו הודעות במישטרה וסיפרו כי רכשו סמים אצל ג'וזה. הוא גם סיפר על געגועיו של ג'וזה לאשתו, סנדרה, ולבתו התינוקת, נופר.

סנדרה, השוהה בבית אמה בהרצליה, היתה נרגשת כשקיבלה את דרי־שת־השלום מג'וזה, שביקש למסור לה שלא תתייחס לניפוחה של הפרשה בעיתונים. הוא מסר שהוא מקווה כי הכל יסתדר בקרוב, שהוא סומך על פרקליטו גיורא זילברשטיין שבא לבקר אותו בכל יום בכלא.

סנדרה עדיין נסערת מבגידת החבר'ה בג'וזה. היא צעירה יפה, המדברת בלחש. קשה לה להתרגל למצב שבו אנשים מצביעים עליה ברחוב. זוהי אחת הסיבות לכך שאינה רוצה לחזור לדירתה ברחוב בן־ציון די־נור, שם גרה עם ג'וזה.

היא אמרה שהיא נמצאת בטראומה, מאז הפכו אנשי־המישטרה את הבית בחיפושם אחרי סמים. בחיפוש התגלו כשלושה גרם קוקאין, ומעט חשיש ומריחואנה. יותר מאוחר נסענו יחד לדירה זו. אך בהגיענו למקום התחרטה סנדרה לרגע, אמרה שלא תוכל לשוב לאותה דירה ולראות את החורבן השרר שם. היא רגילה להיות שם עם ג'וזה, ולעולם לא תגור שם בלעדיו.

„לא על רצח!"

ב היכנסנו לדירה הבנתי למה התכוונה. היא היתה הפוכה. תקליטים וספרים היו זרוקים על הריצפה בסלון, ולידם עציצים שבורים, שצמחים נעקרו מהם. בחדר היו פזורים כיסאות הפוכים ושבורים ותריסים שבורים במירפסת המיטבח. ממירפסת זו התפרצו אנשי־המישטרה לתוך הדירה.

ארבעת חדרי הדירה נראו כמו אחרי חורבן. בגדים, נעליים ואביזרים שונים היו מוטלים על הריצפה. בחדר שבו ישנה התינוקת שברו אנשי־המישטרה את החלון. הם ניסו להיכנס מבעד לאותו חלון, וכשלא הצליחו פרצו פנימה דרך מירפסת המיטבח.

סנדרה סבורה כי אנשי־המישטרה ניפחו את המיקרה למימדים אבסורדיים. „הרי לא מדובר על חמישה ק"ג קוקאין, ולא על רצח! אז מדוע התנהגו השוטרים בצורה כה ברבירית? מדוע הרסו את הבית? זה היה מיותר ומוגזם, ולחשוב שכל הבלגאן הזה נעשה כשאדם יושב בביתו עם חברים בראש טוב ובשקט, אדם שאוהב לפנק ולהתפנק. זה באמת מוגזם!"

סיפרה סנדרה:

השעה היתה 12 בלילה, בערך. ישבנו בסלון. ג'וזה ואני, יחד עם שימעון פריינטה, השותף של ג'וזה בדיסקוטק פירמיד בחיפה, לשעבר מבעלי ניקווד בתל־אביב. ראינו סרט מעניין בווידיאו. הילדה ישנה.

שמעתי רעשים מכיוון המיטבח. אמרתי זאת לג'וזה ולשימעון. שימעון קם לראות, אף אחד לא היה שם. אחרי כמה דקות שוב היה רעש. ג'וזה הלך למיטבח, וכשחזר לסלון אמר לנו שמישהו מנסה לפרוץ לבית.

כשהגענו למיטבח התפרץ ונונו דרך התריסים. (מפקח ניסים ונונו, ממיחלקת סמים).

בהתחלה נורא נבהלתי. חשבתי שהמפיה באה לרצוח אותנו. אבל ג'וזה הרגיע אותי ואמר שזו רק המישטרה. הם לא אמרו שהם שוטרים, אבל ג'וזה הכיר אותם.

ג'וזה הציע להם לשבת, והם לא רצו והתחילו להסתובב בבית ולהפוך הכל. הם נראו מאוכזבים כשלא מצאו מה שחיפשו, ומה שמצאו היה בסך הכל שלושה גרם קוקאין ומעט חשיש ומריחואנה. ג'וזה אמר להם תיכף כי הסמים הם שלו והוא מודה שהוא משתמש בקוקאין.

לא חקרו אותנו, רק המשיכו לחפש עד 2.30 בלילה, וישר לקחו אותנו לאבו־כביר.

למחרת ביקשו השוטרים מהשופט לעצור אותי ואת ג'וזה ל־15 יום.

בבית־המישפט פגשתי חברים. פגשתי את אבי כהן, את יפה ואת אווה.

אבי הוא שותף של ג'וזה במועדון פירמיד בחיפה, ואחיו של לילו, שהיה חבר הכי טוב של ג'וזה ושנהרג לא מזמן בתאונת־דרכים. אווה היא מלצרית במיסבאה, והיא ששידכה בין ג'וזה וביני כשעבדתי כברמנית במיסבאה. אווה היא חברה טובה, ובחורה עלא־כיפק.

מיום שהיכרנו, נשארנו ביחד וטיקטק התחתנו. התאהבנו אחד בשני, וידענו שזהו זה.

ג'וזה עם שימעון פריאנטה ואבי כהן
„זוהי אכסטזה. שאי־אפשר להסביר במילים..."

„אני אנטי העניין!"

ב בית־המישפט אמרה המישרה לשופט שאני שותפה בסחר־בסמים, וזה לא נכון כי אני דווקא אנטי העניין הזה. זה שג'וזה משתמש בסמים לא מפריע לי, וזה לא גורם לבלגאן בבית, וגם לא משפיע עליו לרעה ולא משנה אותו. אני יודעת שזה עולה הרבה כסף, אבל הוא אוהב את זה,